

Ģimenes portrets mākslas galerijā

Veidojas mākslinieku dinastija, un radniecība jūtama – autori papildina cits citu

Daugavpils novadpētniecības un mākslas muzejā pašlaik apskatei pieejama Kuļgajevu ģimenes darbu izstāde. Divās zālēs izvietoti akvareļi, eļļas gleznas, datorgrafikas darbi un šamotā veidotas skulptūras. Ideja rīkot izstādi pieder Svetlanai Kuļgajevai. Viņa ir dzīvesbiedre Mihailam Kuļgajevam, māte Maksimam un vīramāte Jūlijai.

Pērn ģimene bija sadūšojusies parādīt savu veikumu Līvānu mākslas skolā, jo Svetlanas un Mihaila Kuļgajevu dzīve ir nostabilizējusies Līvānos. Abi jaunie mācās Daugavpilī, Saules skolā, un šeit, protams, apmeklētāju ir vairāk. Ir nodoms sarīkot izstādi arī Rīgā, kaut gan tas prasa daudz laika, enerģijas un naudas.

Muzeja žurnālā ierakstītās atsauksmes ir visai jūsmīgas. Katrā ziņā izstāde nav garlaicīga. Varbūt tāpēc, ka sastopas dažādi stili un, varētu teikt, arī dažādi laikmeti. Veidojas mākslinieku dinastija, un radniecība jūtama – autori papildina cits citu. Maksima māsa Aļona mācās 9. klasē un interesējas par keramiku, taču viņai, kā vecāki domā, vēl ir laiks izvēlei. Savukārt Maksimam nekāda cita nodarbošanās, izņemot mākslu, nekad neesot bijusi prātā. Spilgtākie bērnības iespaidi saistās ar stundām, kuras kopā ar vecākiem pavadītas darbnīcā.

«Apjautu, ka varu kaut ko izveidot – sākumā tās bija ģipša figūriņas – un ka man šis process patīk. Eksaktos priekšmetus skolā tā īsti nesapratu. Pozitīva attieksme man ir arī pret dabu, taču sēdēt upes krastā un vērot ūdeņus vai gleznot ainavas – tam tagad nav laika, ir citi plāni. Varbūt kādreiz.»

Tuvāka Maksimam ir datorgrafika. Kaut gan – pašam par pārsteigumu – iepaticies strādāt arī ar šamotu. Kādā jauno mākslinieku plenērā Līvānos tapa Zivs un Drakons, ko var apskatīt arī izstādē. Pēc Saules skolas absolvēšanas – jau šogad! – Maksims domā turpināt datorgrafikas studijas, iestājoties Daugavpilī universitātē.

Jūlijai – dzimušai daugavpilietei – līdz finišam vēl patālu, bet arī viņa nepaliks uz vietas. Vecāki nav bijuši mākslinieki, toties ieaudzinājuši meitā vērīgumu pret dzīves un dabas norisēm. «Viņas darbos visas līnijas ir dzīvas, jutekliskas,» uzskata Svetlana. «Raksta interesantus sacerējumus, mīl pafilozofēt, ir visādā ziņā spējīga audzēkne,» stāsta pasniedzēji. Jaunrades prieks, mīlestības jūtas, interese par cilvēka iekšējo pasauli – tas veicina šo jauniešu emocionālo uzņēmību un izpaužas arī viņu darbos.

Bērniem jāiet tālāk, jābūt gudrākiem par mums, viņiem sava misija, savi uzdevumi veicami, pārliecināta Svetlana. «Viņiem būs vieglāk nekā mums savā laikā. Sākām taču no nulles. Tagad varam jaunajiem visādā ziņā palīdzēt, piedāvāt kaut kādu pamatu. Klāt nāks pašu dotības un mūsdienīga izglītība.»

Svetlanai puse līdzšinējā mūža pagājusi Daugavpilī. «Pabeidzu 8. vidusskolu un gribēju mācīties mākslas skolā, bet Daugavpilī tolaik vēl tādas nebija. Vecāki atļāva man doties uz Nižņijtagilu, kur dzīvoja mana tante. Urālu lietišķās mākslas skolā absolvēju akmens apstrādes nodaļu. Tur iepazinos ar savu nākamo vīru. Mihails bija ieradies Urālos no Tatarstānas. Darbu

un dzīvojamo platību mums piedāvāja nevis Daugavpilī, bet Līvānos, kur tolaik darbojās vairāki lieli uzņēmumi. Mihails strādāja par mākslinieku mājbuves kombinātā, bet es – tirdzniecības organizācijās, reklāmas jomā. Arī tagad pasūtījumu pietiek.»

Kaut gan reklāmas tirgū ienāk jauni speciālisti, Kuļgajevus pazīst un viņiem uzticas, jo viņi cenšas strādāt rūpīgi un kvalitatīvi. Gandrīz visa vizuālā informācija, kas Līvānos redzama, braucot pa galveno – Rīgas ielu, tapusi Kuļgajevu darbnīcā.

Māja būvēta pašu rokām ilgi un grūti. Toties tagad, kad var noteikt brīvu dienas režīmu un strādāt mājās, ir daudz priekšrocību. Var, piemēram, uzlikt katlu uz plīts un piesēsties pie pasūtījuma. Pēc Svetlanas domām, tāds dzīvesveids ir labākais, kādu vien var vēlēties. Tāpēc ģimenei ir iecere veidot savu uzņēmumu, kurā varētu darboties divas vai pat vairākas paaudzes. Pēctecībai ir liela nozīme.

Šajā ģimenē visi cits citu respektē kā personību. «Strīdamies gan, bet principiālos jautājumos esam vienisprātis,» saka Maksims. «Kritiku no malas uztveru samērā vienaldzīgi – svešs paliek svešs. Cita lieta, ja aizrādījumi nāk no savējo puses. Tie aizskar dziļāk.»